11 Νοεμβρίου 2026

Άγιος Μηνάς «ο εν τω Κοτυαείω» ο Μεγαλομάρτυρας

Θέατρο, Κινηματογράφος, Ντοκυμανταίρ, TV και Διαδίκτυο / Πολυμέσα - Multimedia / Συναξαριακές Μορφές

Άγιος Μηνάς «ὁ ἐν τῷ Κοτυαείῳ» ο Μεγαλομάρτυρας

Εορτάζει στις 11 Νοεμβρίου εκάστου έτους.

Αίγυπτος όντως, ει τέκοι, τίκτει μέγα.

Τμηθείς αληθές τούτο Μηνάς δεικνύει.

Μηνάς ενδεκάτη έτλη ξίφος γηθόσυνος κηρ.

Βιογραφία

Ο Άγιος Μηνάς γεννήθηκε στην Αίγυπτο στα μέσα περίπου του 3ου αιώνα μ.Χ. από γονείς ειδωλολάτρες. Ωστόσο, το ειδωλολατρικό περιβάλλον στο οποίο μεγάλωνε, δεν κατάφερε να σκληρύνει την καρδιά του η οποία, όταν ήλθε η στιγμή, σκίρτησε ακούγοντας την φωνή του «ετάζοντος καρδίας και νεφρούς» (Ψαλμοί 7,10) Θεού και έτσι ο, έφηβος ακόμη, Μηνάς έγινε χριστιανός.

Μεγαλώνοντας, επέλεξε να σταδιοδρομήσει στον Ρωμαϊκό στρατό, στο ιππικό τάγμα των Ρουταλικών, υπό την διοίκηση του Αργυρίσκου. Η έδρα της μονάδας

του ήταν στο Κοτυάειον (σημερινή Κιουτάχεια) της Μικράς Ασίας. Εκεί ο Μηνάς διακρίθηκε και για την φρόνησή του αλλά και για το ανδρείο του φρόνημα και γι' αυτό έχαιρε εκτιμήσεως στο κύκλο των στρατιωτικών.

Δυστυχώς όμως, τρεις αιώνες μετά την έλευση του Χριστού και ο παλαιός κόσμος ακόμη δεν ήθελε να δεχθεί το λυτρωτικό μήνυμα της Αναστάσεως, παραμένοντας αυτάρεσκα, εγωιστικά και αυτοκαταστροφικά προσκολλημένος στη φθορά και το σκοτάδι. Οι αυτοκράτορες της Ρώμης άρχισαν και πάλι «προς κέντρα λακτίζειν» (Πράξεις 26,14). Ο Διοκλητιανός και ο Μαξιμιανός διέταξαν διωγμό εναντίον των λογικών προβάτων του Χριστού, διωγμό ο οποίος κράτησε από το 303 έως το 311 μ.Χ. Έτσι, οι Ρωμαίοι στρατιώτες διατάχθηκαν να συλλαμβάνουν και να τυραννούν τους χριστιανούς προσπαθώντας να τους κάνουν να αλλαξοπιστήσουν. Αυτή ήταν και η πρώτη κρίσιμη στιγμή κατά την οποία ο Μηνάς κλήθηκε να πει «το μεγάλο ναι η το μεγάλο όχι». Η πίστη του στον Χριστό νίκησε την κοσμική «σύνεση» και λογική.

Ο Άγιος δεν άντεξε, πέταξε στη γη την στρατιωτική του ζώνη απεκδυόμενος μ' αυτόν τον τρόπο την ιδιότητα του στρατιώτη – διώκτη των χριστιανών, και διέφυγε στο παρακείμενο όρος. Εκεί ασκήτευε, προτιμώντας την συντροφιά των θηρίων της φύσης από την συντροφιά των αποθηριωμένων ειδωλολατρών. Εκεί, «εν ερημίαις πλανώμενος και όρεσι και σπηλαίοις και ταις οπαίς της γης» (Προς Εβραίους 11,38), έζησε επί αρκετό διάστημα με νηστεία, αγρυπνία και προσευχή. Η ασκητική ζωή και η ησυχία εθέρμαναν την καρδιά του ανάβοντας τον θείο έρωτα και τον πόθο του μαρτυρίου.

Έτσι, σε ηλικία πενήντα περίπου ετών, μετά από θεία αποκάλυψη ότι είχε φτάσει η ώρα του μαρτυρίου, κατέβηκε στην πόλη, σε μέρα ειδωλολατρικού πανηγυριού και με παρρησία, εν μέσω των μαινομένων ειδωλολατρών, ομολόγησε τον Χριστό ως τον ένα και αληθινό Θεό, μυκτηρίζοντας τα κωφά και αναίσθητα είδωλα. Συνελήφθη και σύρθηκε δερόμενος μπροστά στον Πύρρο, τον διοικητή της πόλεως. Εκεί, μιλώντας με θάρρος, αποκάλυψε το όνομά του, την καταγωγή του, το στρατιωτικό του παρελθόν και, φυσικά, διεκήρυξε με τόλμη και αταλάντευτη επιμονή την πίστη του στον Χριστό. Οδηγήθηκε στη φυλακή και το πρωί της επομένης ημέρας, μετά το πέρας του ειδωλολατρικού πανηγυριού, τον παρουσίασαν και πάλι ενώπιον του ηγεμόνος ο οποίος τον κατηγόρησε ότι εξύβρισε τους θεούς και μάλιστα μπροστά του και ότι λιποτάκτησε από τον στρατό. Ο Άγιος αποδέχθηκε τις κατηγορίες χωρίς δισταγμό.

Ο Πύρρος, ευλαβούμενος στην αρχή την ηλικία και την ευκοσμία του, προσπάθησε με λόγια και υποσχέσεις αλλά και με απειλές στη συνέχεια, να τον αποσπάσει από την πίστη του Χριστού. Όταν οι προσπάθειές του προσέκρουσαν στην σταθερή

άρνηση του Αγίου, διέταξε να τον υποβάλουν σε ανυπόφορα βασανιστήρια. Οι δήμιοι τον μαστίγωσαν τόσο πολύ ώστε άλλαξαν δύο και τρεις φορές οι μαστιγωτές του. Τον κρέμασαν και τον έγδερναν μέχρι που άρχισαν να φαίνονται τα εσωτερικά όργανα του Αγίου. Έπειτα, σαν να μην έφθαναν αυτά, έτριβαν το καταπληγωμένο του σώμα με τρίχινο ύφασμα και στο τέλος τον έσερναν γυμνό και κατακρεουργημένο πάνω σε μεταλλικά αγκάθια. Όλα τα υπέμενε με γενναιότητα και καρτεροψυχία ο Μάρτυς του Χριστού, εφαρμόζοντας το Ευαγγελικό «και μη φοβηθήτε από των αποκτεννόντων το σώμα, την δε ψυχήν μη δυναμένων αποκτείναι» (Ματθαίος 10,28).

Μάλιστα, την ώρα του μαρτυρίου, κάποιοι παλιοί συστρατιώτες του τον προέτρεπαν να θυσιάσει στα είδωλα λέγοντας ότι ο Θεός του θα τον δικαιολογήσει βλέποντας τα βασανιστήρια στα οποία τον υπέβαλλαν. Ο Άγιος αρνήθηκε αποφασιστικά και τους απάντησε ότι προσφέρει θυσία ακόμη και τον εαυτό του στον Χριστό, ο οποίος τον ενδυναμώνει για να υπομένει τις πληγές.

Ο ηγεμόνας, θαυμάζοντας την ευστοχία και την σοφία των απαντήσεων του Μάρτυρα, τον ρώτησε απορημένος πως είναι δυνατόν ένας τραχύς στρατιώτης σαν αυτόν να μπορεί να απαντά κατ’ αυτόν τον τρόπο. Και ο Άγιος, με τη φώτιση του Θεού, του αποκρίθηκε ότι αυτή την ικανότητα την χαρίζει στους μάρτυρές του ο Χριστός, όπως έχει υποσχεθεί στο Ευαγγέλιο: «όταν δε προσφέρωσιν υμάς επί τας συναγωγάς και τας αρχάς και τας εξουσίας, μη μεριμνάτε πως η τι απολογήσησθε η τι είπητε. Το γαρ Άγιον Πνεύμα διδάξει υμάς εν αυτή τη ώρα α δει ειπειν» (Λουκά ιβ’, 11-12).

Τότε, απελπισμένος ο τύραννος, διέταξε να τον αποκεφαλίσουν. Βαδίζοντας προς τον τόπο της εκτέλεσης ο Άγιος πρόλαβε να ζητήσει από κάποιους κρυπτοχριστιανούς να μεταφέρουν το λείψανό του στην Αίγυπτο.

Ο αποκεφαλισμός του έγινε την 11η Νοεμβρίου στις αρχές του 4ου αι. μ.Χ. (πιθανότατα το 304 μ.Χ.) και έτσι η ψυχή του πέταξε χαρούμενη προς τον Σωτήρα Χριστό τον οποίο τόσο επόθησε ο Άγιος και για τον οποίο θυσιάσθηκε. Οι δήμιοι άναψαν φωτιά για να κάψουν το σώμα του.

Ότι κατάφεραν οι χριστιανοί να περισώσουν από την πυρά το μετέφεραν στην Αίγυπτο και το έθαψαν κοντά στην Μαρεώτιδα λίμνη, νοτιοδυτικά της Αλεξάνδρειας.

Στο σημείο εκείνο σταμάτησε, κατά την παράδοση, η καμήλα που μετέφερε τα λείψανα αρνούμενη πεισματικά να προχωρήσει. Έτσι οι χριστιανοί κατάλαβαν ότι ήταν θέλημα Θεού να ενταφιασθούν εκεί τα λείψανα του Αγίου.

Η περιοχή του τάφου πολύ σύντομα εξελίχθηκε σε προσκυνηματικό – λατρευτικό κέντρο.

Ο Μέγας Κωνσταντίνος, όταν ήταν Πατριάρχης Αλεξανδρείας ο Μέγας Αθανάσιος, ανήγειρε ναό πάνω στον τάφο του Αγίου. Σε λίγα χρόνια δημιουργήθηκε εκεί εκτεταμένο κτιριακό συγκρότημα το οποίο περιελάμβανε δύο ναούς, μοναστήρι, ξενώνες και άλλες εγκαταστάσεις.

Θαύματα του Αγίου Μηνά

Ένας από τους ασκητές της εποχής μας, ο γέρων Πορφύριος, είχε πει στα πνευματικά του τέκνα ότι μετά την κοίμησή του θα είναι πιο κοντά τους απ’ όσο ήταν εν ζωή, διότι πλέον δεν θα υπάγεται στους βιολογικούς νόμους του ανθρωπίνου σώματος. Έτσι και ο Άγιος Μηνάς, επί χίλια επτακόσια χρόνια τώρα μετά την εκδημία του, δεν έχει πάψει να βρίσκεται κοντά στους πιστούς, βοηθώντας όσους με πίστη και ελπίδα στον Θεό τον επικαλούνται.

Από τα πολλά θαύματα του Αγίου που διασώζει η παράδοση θα αναφερθούν στη συνέχεια λίγα και χαρακτηριστικά.

α) Ο άπληστος ξενοδόχος

Κάποιος χριστιανός από την Κωνσταντινούπολη, οδεύοντας για το πανηγύρι του Αγίου Μηνά και έχοντας μαζί του αρκετά χρήματα, κατέλυσε σε ένα ξενοδοχείο. Ο ξενοδόχος είδε τα ξένα χρήματα και, κυριευμένος από απληστία, σκότωσε τον προσκυνητή, τον διεμέλισε και έβαλε τα κομμάτια του σε μία σπυρίδα (ζεμπίλι). Ενώ σκεφτόταν που να θάψει τα μέλη του θύματός του για να μην αποκαλυφθεί το έγκλημα, καταφθάνει στο ξενοδοχείο ένας έφιππος στρατιώτης, ο Άγιος Μηνάς, και τον ρωτάει επίμονα που βρίσκεται ο προσκυνητής. Ο ξενοδόχος τον διαβεβαιώνει ότι δεν γνωρίζει τίποτε αλλά ο Άγιος ξεπεζεύει, εισέρχεται στα ενδότερα του ξενώνα, βρίσκει την σπυρίδα, την φέρνει μπροστά του και τον ρωτάει με φοβερό και άγριο βλέμμα να του πει ποιος είναι ο νεκρός.

Τότε ο φονιάς έφριξε, πέφτοντας άφωνος και τρέμων στα πόδια του άγνωστου ιππέα. Ο Άγιος συνάρμοσε τα μέλη του θύματος, προσευχήθηκε και ανέστησε το νεκρό προσκυνητή παραγγέλνοντάς του να δοξάζει τον Θεό. Ο αναστημένος, σαν

να είχε εγερθεί από τον ύπνο, κατάλαβε όσα έπαθε, εδόξασε τον Θεό και προσκύνησε τον Άγιο.

Μόλις ο φονιάς συνήλθε από τον τρόμο του και σηκώθηκε, του πήρε ο Άγιος τα κλεμμένα χρήματα και τα επέστρεψε στον προσκυνητή λέγοντάς του να συνεχίσει τον δρόμο του.

Έπειτα, για να ολοκληρώσει την ευεργεσία του Θεού, στράφηκε προς τον ξενοδόχο, τον έδειρε όπως του άξιζε, τον ενουθέτησε, του έδωσε συγχώρηση για το έγκλημά του προσευχόμενος γι' αυτόν, καβάλησε το άλογό του και έγινε άφαντος. Τότε μόνο κατάλαβε ο ξενοδόχος ότι ο στρατιώτης αυτός ήταν ο Άγιος Μηνάς, γεγονός που θυμίζει την εμπειρία των δύο Αποστόλων κατά την πορεία τους προς Εμμαούς, με την συντροφιά του αναστημένου Χριστού. (Λουκά κδ',31).

β) Η σωτηρία του υπηρέτη

Κάποιος πλούσιος χριστιανός έταξε στον Άγιο Μηνά να προσφέρει έναν ασημένιο δίσκο στο ναό του. Παρήγγειλε λοιπόν στον αργυροχόο δύο δίσκους και του ζήτησε στον μεν ένα να γράψει το όνομα του Αγίου στον δε άλλον το όνομα το δικό του. Επειδή όμως ο δίσκος ο προορισμένος για τον Άγιο έγινε λαμπρότερος και ωραιότερος, ο χριστιανός, από απληστία κινούμενος, δίχως να ντραπεί τον κράτησε για τον εαυτό του.

Ταξιδεύοντας λοιπόν στη θάλασσα, δείπνησε στο πλοίο χρησιμοποιώντας ασυλλόγιστα και χωρίς ευλάβεια τον δίσκο του Αγίου. Μετά το δείπνο ο υπηρέτης του ανευλαβούς χριστιανού προσπάθησε να πλύνει τον δίσκο στη θάλασσα με αποτέλεσμα να του πέσει στο νερό και να βυθισθεί. Τότε ο νεαρός υπηρέτης φοβήθηκε πολύ, σάστισε και, προσπαθώντας να πιάσει τον δίσκο, έπεσε κι αυτός στη θάλασσα.

Όταν ο κύριός του αντελήφθη το συμβάν, συναισθάνθηκε ότι πλήρωνε τα επίχειρα της απληστίας του και τυπτόμενος από την συνείδησή του, παρακαλούσε τον Θεό να βρει έστω το λείψανο του μικρού υπηρέτη του, τάζοντας να δώσει στο ναό του Αγίου Μηνά και τον δεύτερο δίσκο, και τα χρήματα που άξιζε ο χαμένος στη θάλασσα δίσκος. Αφού βγήκε στη στεριά περίμενε με αγωνία στην ακρογιαλιά μήπως και εκβρασθεί το πτώμα του υπηρέτη. Και ενώ παρατηρούσε τη θάλασσα,

βλέπει τον μικρό να βγαίνει ζωντανός από το νερό κρατώντας στα χέρια του και τον ασημένιο δίσκο του Αγίου!

Ο πλούσιος έφριξε από το θαύμα και έβγαλε φωνή μεγάλη την οποία ακούγοντας οι επιβάτες του πλοίου βγήκαν όλοι έξω και, βλέποντας το συμβάν, ρωτούσαν τον υπηρέτη, που τους διηγήθηκε τα εξής: «Μόλις έπεσα στη θάλασσα, παρουσιάσθηκαν μπροστά μου τρεις άνθρωποι. Ο μεγαλύτερος από αυτούς φορούσε στρατιωτική στολή, ο άλλος ήταν νεαρός και ο τρίτος ήταν Διάκονος. Αυτοί οι τρεις με πήραν μαζί τους από τον βυθό και περπατώντας χθες και σήμερα, με έφεραν μέχρι εδώ».

Ο κύριος του παιδιού και οι επιβάτες του πλοίου ακούγοντας το εξαίσιο θαύμα, εδόξαζαν τον Θεό και εθαύμαζαν για τους τρόπους που χρησιμοποιεί προκειμένου οι άνθρωποι «εις επίγνωσιν αληθείας ελθείν» (Προς Τιμόθεο Β’ 3,7).

Οι τρεις που έσωσαν τον υπηρέτη ήταν ο Άγιος Μηνάς (ο στρατιωτικός), ο Άγιος Βίκτωρ (ο νεαρός) (βλέπε ίδια ημέρα) και ο Άγιος Βικέντιος (ο Διάκονος) (βλέπε ίδια ημέρα).

Οι δύο τελευταίοι Άγιοι εμαρτύρησαν την ίδια ημέρα με τον Άγιο Μηνά. Τον 2ο αι. μ.Χ.. ο Άγιος Βίκτωρ γδάρθηκε ζωντανός από τους ειδωλολάτρες και τον 3ο αι. μ. Χ. ο Άγιος Βικέντιος πέθανε έπειτα από σταύρωση και εξάρθρωση των μελών στην οποία τον υπέβαλαν οι βασανιστές του.

γ) Το θαύμα στο Ηράκλειο της Κρήτης που έγινε το 1826 μ.Χ.

Ακόμη ένα θαύμα του Αγίου Μηνά έλαβε χώρα το 1826 μ.Χ. στο Ηράκλειο της Κρήτης, πόλη στην οποία ιδιαιτέρως τιμάται ο Άγιος. Το 1821 μ.Χ., μετά την έκρηξη της μεγάλης Ελληνικής Επανάστασης εναντίον των Τούρκων, οι κατακτητές προχώρησαν σε σφαγές χιλιάδων αμάχων σε πολλές περιοχές. Από τους πρώτους που πλήρωσαν με το αίμα τους την επανάσταση ήταν και οι κάτοικοι της Κρήτης. Μεταξύ των χιλιάδων θυμάτων ήταν ο Μητροπολίτης Κρήτης, οι Επίσκοποι Χανίων, Κνωσού, Χεροννήσου, Λάμπης, Σητείας κ.α. οι οποίοι

εσφάγησαν, την 24η Ιουνίου 1821 μ.Χ., στον περίβολο του Μητροπολιτικού Ναού του Ηρακλείου. Μάλιστα ο ιερουργών ιερέας εσφάγη πάνω στην Αγία Τράπεζα!

Πέντε χρόνια αργότερα, το 1826 μ.Χ., οι Τούρκοι του Ηρακλείου σχεδίαζαν να προβούν σε σφαγή των Χριστιανών, και πάλι στον Μητροπολιτικό Ναό του Αγίου Μηνά, στις 18 Απριλίου, ημέρα του Πάσχα, την ώρα της Αναστάσιμης Θείας Λειτουργίας για να πιάσουν τους Χριστιανούς απροετοίμαστους. Για αντιπερισπασμό έβαλαν φωτιά σε διάφορα απομακρυσμένα σημεία της πόλης, ενώ οπλισμένα στίφη είχαν συγκεντρωθεί έξω από το ναό, περιμένοντας την ώρα της αναγνώσεως του Ευαγγελίου για να εισβάλουν και να αρχίσουν την σφαγή.

Μόλις όμως άρχισε η ανάγνωση εμφανίσθηκε ένας ασπρομάλλης ηλικιωμένος ιππέας που έτρεχε γύρω από το ναό κραδαίνοντας το ξίφος του και κυνηγώντας τους επίδοξους σφαγείς οι οποίοι τράπηκαν πανικόβλητοι σε φυγή. Έτσι σώθηκαν οι πολύπαθοι Χριστιανοί του Ηρακλείου από τον φοβερό κίνδυνο.

Οι Τούρκοι νόμισαν ότι ο καβαλάρης ήταν μουσουλμάνος πρόκριτος απεσταλμένος από τον Διοικητή της πόλης για να ματαιώσει την σφαγή. Όταν διαμαρτυρήθηκαν στον Διοικητή, αυτός τους διαβεβαίωσε ότι δεν γνώριζε τίποτε και μάλιστα διαπιστώθηκε ότι ο συγκεκριμένος πρόκριτος δεν είχε βγει καθόλου από το σπίτι του.

Κατάλαβαν τότε οι Τούρκοι ότι επρόκειτο για θαύμα του Αγίου Μηνά, κοινοποίησαν το γεγονός στους Έλληνες και από τότε οι Μουσουλμάνοι ηυλαβούντο πολύ τον Άγιο, προσφέροντας μάλιστα και δώρα στο ναό του. Το θαύμα αυτό του Αγίου Μηνά καθιερώθηκε να τιμάται στο Ηράκλειο την Τρίτη της Διακαινησίμου, οπότε και εκτίθεται σε προσκύνηση, κατά τον εσπερινό, λείψανο του Αγίου.

δ) Το θαύμα στον πατήρ Γεώργιο

«Μεταξύ των αδικημένων Πατέρων της Εκκλησίας μας είναι και ο Οσιώτατος πατήρ Γεώργιος, ο Χατζη-Γεώργης, ο οποίος είναι ένας σύγχρονος Άγιος της εποχής μας, αλλά, μπορούμε να πούμε, και μεγάλος Άγιος, ανάλογα με την εποχή

μας.», γράφει ο Γέρων Παΐσιος ο Αγιορείτης.

Ο Γέρων Χατζη-Γεώργης (1809 – 1886 μ.Χ.), «ο μέγας και περιβόητος ασκητής», ασκήτευσε στο Άγιον Όρος επί μακρό χρονικό διάστημα. Επί αρκετά χρόνια έμενε στην Κερασιά, στο μεγάλο Κελί του Αγίου Δημητρίου και Αγίου Μηνά, ως υποτακτικός του Παπα-Νεόφυτου στην αρχή και ως Γέρων της Συνοδείας από το 1848 μ.Χ. και έπειτα. «Κάποτε, ενώ ο Γέροντας ησχολείτο με το εργόχειρο, κατά λάθος κατάπιε μεγάλη βελόνα και προσευχήθηκε προς τον μεγαλομάρτυρα Μηνά.

Στάθηκε τότε ο άγιος ενώπιόν του, έβαλε το χέρι στον λαιμό του και έβγαλε την βελόνα».

ε) Το θαύμα στο Ελ Αλαμέιν το 1942 μ.Χ.

Το 1942 μ.Χ., κατά τον Β’ Παγκόσμιο Πόλεμο, οι υπό τον Ρόμμελ δυνάμεις του Άξονα στην Αφρική είχαν καταφέρει να προελάσουν τόσο ώστε να είναι ορατός ο κίνδυνος να φθάσουν στην Διώρυγα του Σουέζ. Στην περιοχή του Ελ Αλαμέιν (αραβική παραφθορά του ονόματος του Αγίου Μηνά), όπου βρισκόταν τα ερείπια ναού του Αγίου Μηνά και ίσως και ο τάφος του, οι αντίπαλες δυνάμεις προετοιμάζονταν για την αποφασιστική σύγκρουση η οποία θα έκρινε το αν οι Σύμμαχοι θα κατάφερναν να παραμείνουν στην Αφρική.

Μεταξύ των συμμαχικών στρατευμάτων βρισκόταν και ελληνική στρατιωτική δύναμη, η οποία πήρε μέρος στη μάχη. Ένα από τα βράδια εκείνα, πολλοί στρατιώτες είδαν τον Άγιο Μηνά να βγαίνει από τα ερείπια του ναού του οδηγώντας ένα καραβάνι με καμήλες, όπως απεικονίζεται σε μία από τις παλαιές αγιογραφίες του ναού του, και να μπαίνει μέσα στο στρατόπεδο των εχθρικών δυνάμεων.

Η εμφάνιση αυτή κατατρόμαξε τους Γερμανούς και υπονόμευσε καίρια το ηθικό τους, πράγμα που συνέβαλε καθοριστικά στη νίκη των συμμαχικών δυνάμεων.

Σε ανταπόδοση της ευεργεσίας αυτής του Αγίου παραχωρήθηκε στο Πατριαρχείο Αλεξανδρείας ο τόπος εκείνος και ξανακτίσθηκε ο ναός καθώς και μοναστήρι του Αγίου Μηνά.

Απολυτίκιον

Ήχος δ’. Ταχύ προκατάλαβε.

Τρισάριθμον σύνθημα, των αθλοφόρων Χριστού, υμνήσωμεν άσμασι, χαριστηρίοις πιστοί, Μηνάν τον αοίδιμον, Βίκτωρα τον γενναίον, και Βικέντιον θείον, πλάνην την των ειδώλων, καταργήσαντας πίστει. Αυτών ταις ικεσίαις, Χριστέ ο Θεός,

σώσον τας ψυχάς ημών.

Έτερον Απολυτίκιον

Ήχος πλ. α’. Τον συνάναρχον Λόγον.

Τους μεγίστους αγώνας του μαρτυρίου σου, καρτεροψύχως ανύσας Μεγαλομάρτυς Μηνά, ουρανίων δωρεών λαμπρώς ηξίωσαι, και θαυμάτων αυτουργός, εκ Θεού αναδειχθείς, προστάτης ημίν εδόθης, και βοηθός εν ανάγκαις, και αντιλήπτωρ εναργέστατος.

Έτερον Απολυτίκιον (Κατέβασμα)

Ήχος δ’. Ταχύ προκατάλαβε.

Τρισάριθμον σύνταγμα των αθλητών του Χριστού συμφώνως τιμήσωμεν ως καθαιρέτας εχθρού, Μηνάν τον αοίδημον, Βίκτωρα τον γενναίον και Βικέντιον άμα, τούτοις συνευφημούντες στεφανίδα την θείαν. Αυτών, Χριστέ, ικεσίαις πάντας ελέησον.

Έτερον Απολυτίκιον

Ήχος δ’. Ταχύ προκατάλαβε.

Στρατείαν κατέλιπες την κοσμικήν, αθλητά, ουράνιον είληφας την κληρουχίαν, σοφέ, και στέφος αμάραντον, δόξαν αποδιώξας βασιλέως γηΐνου, άθλους δε διανύσας μαρτυρίου γενναίου. Διο, μεγαλομάρτυς Μηνά, πρέσβευε σωθήναι ημάς.

Κοντάκιον

Ήχος δ’. Επεφάνης σήμερον.

Της στρατειάς ήρπασε, της επικήρου, και αφθάρτου έδειξε, σε Αθλοφόρε κοινωνόν, Μηνά Χριστός ο Θεός ημών, ο των Μαρτύρων ακήρατος στέφανος.

Κάθισμα

Ήχος πλ. δ’. Την Σοφίαν.

Η το πριν αγνωσίας σκότει δεινώ, κρατουμένη θεόφρον, Μαρτυς Μηνά, Αίγυπτος

ανέτειλε, σε φωστήρα παγκόσμιον, αθεΐας νύκτα, συντόνως ελαύνοντα, ταις βολίσι Μακαρ, των θείων αγώνων σου• όθεν την φωσφόρον, και σεπτήν σου ημέραν, φαιδρώς εορτάζοντες, εκτενώς σοι κραυγάζομεν, Αθλητών εγκαλλώπισμα, πρέσβευε Χριστώ τω Θεώ, των πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοις εορτάζουσι πόθω, την αγίαν μνήμην σου.

Ο Οίκος

Μεγάλης πρόξενος ημίν, υπάρχει θυμηδίας, η μνήμη των Μαρτύρων, κατά παθών ανδρείαν, και αριστείαν κατ’ εχθρών επιδεικνυμένη, εν φαιδρά και προσηνεί ομολογίας χάριτι• Δεύτε ουν εν ταύτη, φιλέορτοι πάντες ευφρανθώμεν, της προσκαίρου ευφροσύνης την κρείτονα και τελεωτέραν, Μηνά του Αθλητού την μνήμην τελούντες, και λαμβάνοντες παθών δώρον την λύσιν, τούτων δε δοτήρ, Χριστός ο Θεός υπάρχει, ο των Μαρτύρων ακήρατος στέφανος.

Ἅγιος Μηνάς «ὁ ἐν τῷ Κοτυαείῳ» ο Μεγαλομάρτυρας

Άγιος Μηνάς «ὁ ἐν τῷ Κοτυαείῳ» ο Μεγαλομάρτυρας

Ἅγιος Μηνάς «ὁ ἐν τῷ Κοτυαείῳ» ο Μεγαλομάρτυρας – Εμμανουήλ Λαμπάρδος, αρχές 17ου αιώνα μ.Χ

Άγιος Μηνάς «ὁ ἐν τῷ Κοτυαείῳ» ο Μεγαλομάρτυρας

Άγιος Μηνάς «ὁ ἐν τῷ Κοτυαείῳ» ο Μεγαλομάρτυρας

Ἅγιος Μηνάς «ὁ ἐν τῷ Κοτυαείῳ» ο Μεγαλομάρτυρας – Λυδία Γουριώτη© (lydiagourioti-iconography.blogspot.com)

Ἅγιος Μηνάς «ὁ ἐν τῷ Κοτυαείῳ»
ο Μεγαλομάρτυρας

Πηγή: saint.gr